

2011-02-07

HRVATSKI DOMOBRAN
h r v a t s k i d o m o b r a n
UDRUGA RATNIH VETERANA
O G R A N A K S L U N J

Predsjednik mr.ph. Dragan Hazler

Slunj, 10. lipnja 2000.

**SRBSKI NACI-FAŠISTI ČETNICI SU NAJSTRAŠNIJI HRVATSKI NEPRIJATELJI
A NAJHRABRIJI BORAC PROTIV TIH KOLJAČKIH SRBSKIH ODMETNIKA BIO
je
HRVATSKI VITEZ JURE FRANCETIĆ**

Općenito o djelovanju srbskih četnika

Od Kosovskog mita naovamo do naših dana srbski četnici, poznati i kao srbski hajduci su bili odmetnici, naoružani hladnim i drugim oružjem, a bavili su se podlim ubijanjem, krađom, pljačkom i prisvajanjem tuđih dobara i prostora. Taj niski poriv u podivljanim četnicima koristila je i poticala Srbska pravoslavna crkva i država za svoje širenje pravoslavlja i srbstva sa svrhom prisvajanja tuđe imovine i zemlje metodom etničkog čišćenja Hrvata i naseljavanja Srba na osvojenom prostoru. Takvo srbsko-četničko i hajdučko zločinstvo progonom i etnocidom nad Hrvatima ima svoju povijesnu dimenziju, a rezultat toga jest, da su u Hrvatskoj stvoreni etnički čisti krajevi naseljeni samo Srbima, koji nisu nikada bili niti privrženi niti lojalni nijednom obliku države Hrvatske. Oni su bili austrofilni, mađaroni, talijanaši i peta kolona Srbije u Hrvatskoj.

Kroz utjecaj Srbske pravoslavne crkve i državne velikosrbske politike četnička podla borba bila je i ostala sve do danas usmjerena protiv vjernika i katoličke muslimanske pripadnosti. U to smo se uvjerali i u srbsko-četničkim agresijama na Hrvatsku 1941. i zadnjim srbskim četničkim agresijama od 1991. godine naovamo: na Hrvatsku, na BiH i na Kosovo.

U svojim krvoločnim i osvajačkim pohlepama četnička ideologija postavila je kroz pečkog patrijarha Makarija granice VELIKE SRBIJE od Trsta na Budim i Temišvar pa prema jugu na Videm i Solun s pretenzijama na Carigrad.

U tom okviru kreću se svi daljnji osvajački planovi inspirirani duhom pravoslavlja i velikosrbkog četništva kao što su: "Načertanije" Ilije Garašanina, "Srbi svuda i svagdje" Vuka Karadžića; terorističke tajne službe "Crna ruka i Bela ruka", koje su inspirirale i predvodile Balkanske ratove i izvele preko Gavrila Principa SARAJEVSKI ATENTAT, kojim su pohlepni srbski četnici bacili Europu u najveću tragediju čitave njene povijesti: PRVI svjetski rat, Lenjinova LISTOPADSKA revolucija - FAŠIZAM I KOMUNIZAM i iz njih DRUGI svjetski rat, koji i nije ništa drugo, nego produžetak PRVOGA uz međusobni obračun između fašizma i komunizma.

Za sve to vrijeme od PRVOG svjetskog rata do danas SRBSKI ČETNICI traže i razrađuju sve podobne metode i savezništva s talijanskim fašistima Benitta Mussolinija i njemačkim nacistima Adolfa Hitlera. Glavni sprovoditelj suradničkih i savezničkih planova s fašizmom i nacizmom je jugoslavenski kralj Aleksandar Karađorđević i premijer dr. Milan Stojadinović. Oni istovremeno održavaju savezništvo s Francuskom i Engleskom, a kroz četničko-komunističku ideologiju i sa Staljinovim Sovjetskim Savezom.

U srbsko-četničkom planu stvaranja VELIKE SRBIJE na tlu Jugoslavije najviše im smetaju HRVATI. Zato 20. lipnja 1928. godine po planu kralja Aleksandra četnik PUNIŠA RAČIĆ ubija i ranjava hrvatske zastupnike iz Hrvatske seljačke Stranke: Dr. Đuru Basaričeka, Ivana Grandu, Dr. Ivana Pernara, Pavla Radića i Dr. Stjepana Radića, koji od zadobivenih rana umire 8. kolovoza iste godine u Zagrebu. Radićevo sprovođenje bilo je više od 100.000 ljudi i na grob mu je položeno 1450 vijenaca.

Za to zlodjelo prema hrvatskim zastupnicima iz HSS-a, kakovom nema ravnoga u povijesti parlamenata civiliziranog svijeta, četnički ubojica Puniša Račić biva nagrađen vilom u Požarevcu i mjesečnom nagradom od Din 3000.

Nakon atentata na hrvatske zastupnike HSS-a u Beogradu, Glavni odbor Hrvatske stranke prava ovlastio je svoga predsjednika Dr. Antu Pavelića, da poduzme sve što bi pomoglo raspadu Jugoslavije i uspostavi Nezavisne i samostalne države Hrvatske.

Dr. Ante Pavelić odlazi 1928. u emigraciju i organizira Ustaški pokret za borbu protiv srbskih četnika, odnosno protiv Kraljevine Jugoslavije i za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske. Od velikosrbkog četničkog režima u Jugoslaviji biva osuđen na smrt. U emigraciji organizira 1934. godine atentat na profašističkog diktatora kralja Aleksandra Karađorđevića. Time je bar malo oslabila centralistička vlast u Beogradu, što je olakšalo stvaranje Banovine Hrvatske 1939. godine, na temelju koje je 1941. stvorena NDH i kasnije na dijelu njenog prostora avnojevska Hrvatska u svome smanjenom i neprirodnom obliku kifla, a diplomatskom politikom i Domovinskim ratom pod vodstvom dr. Franje Tuđmana uspostavljena je suverena i međunarodno priznata Republika Hrvatska.

6. travnja 1941. dolazi do II. svjetskog rata na tlu Jugoslavije i u njemu do kapitulacije Jugoslavije 17. travnja iste godine. Srbski četnici, kao najradikalniji odabranici odmeću se u šume i počinju krvavu borbu protiv Hrvata katolika i napose protiv muslimana u BiH. Najprije tobože protivnici sila osovine da bi mogli uživati pomoć od Engleza ubrzo četnici postaju saveznici talijanskog fašizma i njemačkog nacizma.

Četničko-partizanski i komunistički ideolozi su se godinama natjecali u dokazivanju, gdje je opalila prva njihova puška u Hrvatskoj pa su sve sveli na dva datuma, 22. lipnja i 27. srpnja, a povijesno se znade da su njihove protuhrvatske puške započele pucati i ubijati Hrvate još prije 10. travnja 1941. - dana uspostave Nezavisne Države Hrvatske i odmah po njenom proglašenju.

Sedam sati prije proglašenja NDH ubijaju četnici u Crikvenici Petra Milutina Kvaternika i Slavka Pipinića.

U Hercegovini su srbski četnici ubijali Hrvate katolike i u Podrinju muslimane već 5. i 6. travnja 1941. godine.

Napose strašne zločine su radili četnici na muslimanima u Podrinju. Bodežime su ih izboli i gurali u kuće, koje su onda zapalili s još živim i izbodenim ljudima.

13 sati nakon uspostave NDH ubijaju četnici dvije hrvatske pastirice - 12-godišnje djevojčice u mjestu Roške Drage kod sela Bištane. Takovim četničkim ubijstvima Hrvata katolika i muslimana prvih dana NDH nitko ne zna broja pa primjera radi evo samo nekih vezanih uz Slunj.

Osvrt na četnička zločinstva prema Hrvatima u bivšem Kotaru slunjskom

U Kotaru slunjskom su djelovale do II. svjetskog rata 22 četničke organizacije. Najjača je bila u Veljunu. U mjestu Slunju četnici su se sastajali kod Dmitra Dragaša i Dušana Vitasa, a najčuveniji četnički vođe i članovi bili su: Dmitar Dragaš, Pavle Nećak, Dušan Popović, Niko Šaša, Đuro Vujnović...

Evo što o četnicima u Slunjskom kraju piše Većeslav Holjevac u povijesnom djelu

Na dan Velike subote 12. travnja 1941. četnici oružano napadaju Slunj. S teretnjacima voze streljivo i elitne četnike, koji se u Primišlju izjašnjavaju da idu poklati Slunjane. U borbi naših očeva i djedova - Slunjana i nešto pomoći hrvatske vojske iz drugih krajeva četnici su odbijeni, ali ne i uništeni. Trajno su se zadržali u Plaškom i surađivali s talijanskim fašistima. Od Plaškoga preko Vrhovina i Gračaca do Knina s Dalmatinskom Zagorom vladali su u II. svjetskom ratu četnici i Talijani do kapitulacije Italije 8. rujna 1943. godine. U četničkom napadu na Slunj 12. travnja 1941. godine poginula su dvojica Hrvata, od kojih se je jedan zvao Ivan Matešić iz Popovca i 6 četnika, od kojih je jedan bio iz okolice Pljevlja i zvao se je Voja Vujadinović. Poginuo je na njivi Ive Gračana kod Štrkove lokve. Pisatelj ovih redova čitao je i posjedovao njegova pisma, sve dok ih partizani nisu spalili.

Noću 5/6. svibnja 1941. veljunski Srbi-četnici, uoči četničkog Đurđev dana poklali su višečlanu hrvatsku obitelj Jose Mravunca iz Blagaja. Ovi četnici imaju u Veljunu javni spomenik, a zakamuflirani su u broju žrtava II. svjetskog rata. Suprot tome Hrvati, koje su 5/6. svibnja 1941. poklali veljunski Srbi-četnici nemaju javnog spomenika.

Ratni prijeki sud NDH presudio je 9. svibnja smrtnu kaznu četničkim počiniteljima i jatcima iz Veljuna, koje je prepoznala 12-godišnja Milka Mravunac. Naime, Milku nedovoljno dotučenu bacili su veljunski četnički koljači u rijeku Koranu, gdje se je u vodi osvijestila i ostala živa.

Sporni veljunski spomenik, kojeg je tijekom travnja 2000. - bez dozvole Gradskog poglavarstva Grada Slunja preinačio gosp. Milorad Pupovac, Srpski forum i Prosvjeta uključuje i četničke zločince pa djeluje incidentno na Hrvate. Prve žrtve četničkih zločinstava u Veljunu - poklana obitelj Jose Mravunca iz susjednog Hrvatskog Blagaja, noću 5/6. svibnja 1941. godine - uoči četničkog Đurđev dana nema javnog spomenika niti su hrvatske žrtve bilo kojim znakom uključene u veljunski spomenik. Milorad Pupovac je devastirao povijesni spomenik, ugradio nove spomen ploče s ćirilicom umjesto ranijih pisanih latinicom i istakao stihove iz Kosovskog mita, koji djeluju jako incidentno ne samo na Slunjane, nego na sve Hrvate. Dobro je poznato Hrvatima i svima Europljanima, kakova su zla rođena iz Kosovskog mita, počev od Makarijeve velike Srbije preko Garašaninova Načertanija i Vukovoga "Srbi svuda i svagdje"... do SANU-memoranduma i Miloševićevog Gazimestana...

Zanimljivo je pripomenuti da suvremena hrvatska vlast nema isti kriterij prema obilježavanju mrtvih Hrvata i mrtvih Srba u Hrvatskoj.

Početkom rujna 1941. godine na Presjeki iznad sela Slušnice začekali su četnici iz zasjede dva teretnjaka domobrana i oko 30 su ih poubijali, a njihovu kuharicu su silovali i izmasakrirali. Sahranjena je u Slunjskom groblju, a poginule domobrane odvezle su njihove

obitelji u zavičajna mjesta. Preživjeli domobrani nastavili put preko Škara u Popovac, Lađevac i Furjan te otuda preko Šturlića i Cazina za Bihać.

I za ovaj zločinački četnički napad na regularnu domobransku vojsku došlo je do odmazde, koju je shodno Ratnom prijekom sudu NDH izvršio Vital Baljak sa svojom vojskom iz Bihaća. Ovi četnici, među kojima su neki poginuli u okršaju s domobranima uključeni su u čak tri spomenika: jedan u Slušnici i dva na međi Slušnice i Broćanca, gdje se je dogodio četnički napad na mirne domobrane, a domobrani nemaju nikakvo spomen-obilježje. Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj zatražit će službenim načinom podizanje spomen obilježja domobranima, koje su iz podle zasjede poubijali četnički odmetnici na Presjeki iznad sela Slušnica.

Za sve to vrijeme PRIJE PARTIZANSKOG USTANKA u Hrvatskoj, 27. srpnja 1941. godine, zločinci - četnički odmetnici vrše prepade na putnike, prometna vozila, goniče stoke i druge prolaznike na prometnicama Slunj - Karlovac; Slunj - Ogulin; Slunj - Rakovica i Slunj - Cetinograd. Uz ostale evo samo nekih imena Hrvata, koji su tada slijedom vremena postali žrtve četničkih zločina: Miloš Požega, Majki Močilac, Mijo Mraunac, Drago Turkalj, Mića Zmajlović, poštari iz Rakovice... te nešto kasnije Milan Hazler, Ivo Radočaj, Đuđa Salopek, Mića Štefanac, Ivo Tutek, Jura Žalac... Poštari iz Rakovice poubijani su početkom II. svjetskog rata na istom mjestu, gdje i domobrani, ali ni jedni ni drugi nemaju spomen obilježje. Kako shvatiti ovakav maćehinski stav hrvatskih vlasti prema ratnim žrtvama vlastitog hrvatskog naroda u svojoj domovini - državi Hrvatskoj?!

O hrvatskim žrtvama četničkog i partizanskog zločinstva postoji dokumentarna statistika, koja je i dalje u svome obrađivanju. Za ovdje se zadovoljimo dokazivom istinom, da su hrvatske žrtve u Kotaru slunjskom barem trostruko više od srbskih, a brojidbom žrtava iz spomenika Srbima, dobiva se obratno. Valja konstatirati, da Hrvati bivšeg Kotara Slunja - civilne i vojne žrtve nemamju spomen obilježja. Podizanje spomen obilježja Hrvatima - žrtvama II. svjetskog rata zabranjuju aktualne vlasti u Hrvatskoj. To je jedinstvena pojava u kulturnom svijetu. Primjerice, u Španjolskoj, u Escariolu nedaleko Madrida stoji spomenik poginulima i umrlima na obadvije ratne strane. U Austriji, Italiji i Njemačkoj izgrađeni su brojni spomenici fašističkim i nacističkim vojnicima, čak s onakama vojnih jedinica i mjestima borbe i pogibije u državama, gdje su ti vojnici vodili osvajalački rat. Štoviše suvremena Njemačka ima ugovore s mnogim državama, koje su dozvolile ekshumacije poginulih njemačkih vojnika iz II. svjetskog rata i stavljanje spomen obilježja.

Ovo poglavlje je posvećeno pretežno Kotaru Slunj pa valja podsjetiti, da su čak komunističke vlasti u Slunju dozvolile ekshumacije talijanskih fašističkih vojnika iza II. svjetskog rata.

Samo za poginule i umrle Hrvate pripadnike NDH vrijedi u Hrvatskoj drugčiji oblik državnog ponašanja. Hrvati u Hrvatskoj, koji su pogubljeni ili pali u borbama II. svjetskog rata ne smiju imati spomen obilježja.

Četnička ideologija i zločinačko ponašanje je fašističko i nacističko

Talijanske fašističke vojne vlasti izričito i javno su pomagale i surađivale s četnicima, a njemačke nacističke vojne vlasti su ih štitile i koristile za borbu protiv komunističkih odmetnika. Četnici su bili službeni saveznici Mussolinijevog fašizma i Hitlerovog nacizma od 1937. godine naovamo. To savezništvo je započeo tajno kralj Aleksandar Karađorđević, a stvorio ga je YU-premijer 1937. dr. Milan Stojadinović osobno s Hitlerom i Mussolinijem. Stojadinovićev nasljednik Dragiša Cvetković je produžio suradnju s osovinoom Berlin - Rim i slijedom vremena tome se je pridružio najveći četničko-fašistički vođa Dražo Mihailović i Milan Nedić.

Četnici su istovremeno zavaravali sa savezništvom Englesku jer je tamo bila jugoslavenska izbjeglička vlada i kralj Petar II. Karađorđević.

Širenjem četničkog odmetništva u Hrvatskoj već za vrijeme Kraljevine Jugoslavije, a napose od početka II. svjetskog rata počele su se uspostavljati jače veze između četnika u Dalmatinskoj Zagori s ravnogorskim četnicima Draže Mihailovića. Glavni ideolozi i Mihailovićeve zločinačke saveznici bili su beogradski odvjetnici Dragiša Vasić i Mladen Žujović te banjalučki odvjetnik Stevan Moljević. Oni su pripremili i razradili program četničkog pokreta, kojeg su sveli na 5 sljedećih točaka:

- 1) **Borba za slobodu srbskog naroda pod skipтром Nj. veličanstva kralja Petra II;**
- 2) **Uspostavljanje velike Jugoslavije, a u njoj će imati vodeću ulogu velika Srbija, etnički čista, u granicama, koje obuhvaćaju Srbiju, Crnu Goru, Bosnu i Hercegovinu, Srijem, Banat, Bačku kao i sve srbske krajeve nastanjene srbskim življem;**
- 3) **Uključenje u veliku Srbiju još neoslobođenog teritorija kao što su: Trst, Gorica, Istra, Koruška, Sjeverna Albanija sa Skadrom i Bugarska;**
- 4) **Čišćenje državnog teritorija od svih nenerodnih manjina i nenacionalnih elemenata;**
- 5) **Uspostavljanje zajedničke granice između Srbije i Crne Gore, čišćenje Sandžaka od muslimanskog, a svih ostalih krajeva od hrvatskog življa."**

Pored toga valja povesti "Otađbinski rat" u cilju spašavanja srbstva do istrebljenja protiv Hrvata, koje poistovjećuju s ustašama.

Svoj zacrtani plan u 5 doslovce navedenih točaka četnički zločinci su sprovodili od 1941. nadalje po svim dijelovima NDH, gdje su mogli doći, a napose u miješanim krajevima središnje Hrvatske, Dalmatinskom zaleđu, napose u Kninu te diljem Herceg-Bosne. Istaknuto strašne pokolje sprovodili su četnici na Hrvatima katolicima i muslimanima u istočnoj Bosni, doslovce u Bosanskom Podrinju. Silne pokolje počinili su četnici u Višegradu, u Foči su poklali preko 20000 muslimana, u okolici Han Pijeska su priklane ljude bacali u goreće kuće.

Napose strašne zločine su radili četnici na muslimanima u Podrinju. Bodežime su ih izboli i gurali u kuće, koje su onda zapalili s još živim i izbodenim ljudima.

U Zvorniku su silivali redovnice u Katoličkom samostanu i pobacali ih u Drinu.

Najstrašniji nacifašisti za Hrvate na prostorima povijesne Hrvatske bili su srbski četnici. Oni su i danas, a vjerojatno i za budućnost trajni neprijatelji hrvatskog naroda i suverene države - Republike Hrvatske.

Hrvatski vitez Jure Francetić legendarni borac protiv četničkih zločinaca

Nakon uspostave Nezavisne države Hrvatske hrvatski emigranti Jure Francetić i Ante Vokić bili su dodijeljeni na službene dužnosti u Sarajevu.

Kad je Jure Francetić čuo za četničke pokolje na Hrvatima muslimanima i katolicima u istočnoj Bosni okupljao je dragovoljce, s kojima je krenuo u Istočnu Bosnu braniti nedužne ljude od fašističkih srbo-četnika. Uzputno od Sarajeva do Drine okupio je oko 1000 dragovoljaca i nazvao ih Crna legija po crnim odorama, koje su nosili. K Francetiću su svakodnevno pristizali hrvatski mladići - dragovoljci iz svih hrvatskih krajeva motivirani samo jednom idejom, da se bore protiv četničko-fašističkih zločinaca u istočnoj Bosni i na taj način štite od četničkih pokolja nedužan narod.

Iz Kotara slunjskog otišlo je 8. lipnja 1941. oko stotinu mladića u Francetićeve dobrovoljce. Među njima bilo je desetak mladića iz Podmelnice, dvojica braće Blašković, Slavko Magdić, Ivo Lalić, Mato Pavlešić, trojica braće Samson, Mile i Toma Skukan, Jure Sminderovac, Joso Štrk...

Većina ovih hrvatskih vojnika su poginuli ili su ih partizani poubijali u Bleiburgu i u Križnim putovima 1945. godine.

Nijedan hrvatski vojskovođa od bana Jelačića do naših dana nije bio toliko omiljen među narodom i vojnicima kao što je bio pukovnik - krilnik HOS-a Jure Francetić. Narod u istočnoj Bosni ga je volio jer ga je spašavao od četničko-fašističkog klanja, sav hrvatski narod

diljem domovine ga je poštivao radi njegove hrabrosti i častničko-vojničkih vrlina, a njegovi vojnici su ga volili jer je bio uzoran zapovjednik, pravedan prema podčinjenima i uspravan prema nadređenima.

Osim obrane Hrvata - katolika i muslimana, Francetić je štitio i Srbe. Za ovdje evo samo jedne njegove geste. Naime, iza jednog okršaja muslimana i pravoslavaca u selu Brgule više Vareša došao je Jure Francetić da ih smiri. Među obostrano nastradalima našao je Francetić jedno srbsko dijete - Svetu Gorančića iz sela Brgule i posvojio ga, da mu tako spasi život. To dijete je živjelo kod Francetićeve supruge u Zagrebu sve do 1957. i izškolovalo se. Tada ga je preko Crvenog križa pronašla i preuzela njegova majka.

Jure Francetić je bio samo vojnik - vojskovođa i hrabro se je borio protiv fašističkih - srbo-četnika, koji su bili i ostali najveći neprijatelji Hrvata i Hrvatske. To se je pokazalo u II. svjetskom ratu i napose u srbsko-četničkoj agresiji na Hrvatsku 1991. i nešto kasnije na BiH.

Njemačkim nacistima i talijanskim fašistima nije bio po volji pukovnik Jure Francetić jer se je borio protiv njihovih saveznika srbskih četnika. Evo o tome par podataka iz njegovog Životopisa, kako slijedi:

VITEZ JURE FRANCETIĆ NAJVEĆI HRVATSKI ANTIFAŠIST I ANTIKOMUNIST

Medju najistaknutijim hrvatskim vojskovođama svih vremena stoji zapamćen, zapisan i opjevan sin Gacke doline Jure Francetić. Rođen je u Otočcu, 3. srpnja 1912. kao sin seljačkih roditelja. Nakon završene gimnazije u Križevcima (1931) upisao se na Pravni fakultet u Zagrebu. Djeluje politički, biva zatvaran koncem 1932. Stalno zlostavljan i proganjan odlazi u emigraciju. Pristupa Ustaškom pokretu u Italiji i polaže ustašku prisegu 24. travnja 1933. u Borgotararu. Prolazi vojnu obuku i ubrzo postaje obrazovatelj hrvatskih ustaša u emigraciji. Godine 1937. vraća se u Zagreb i prima namještenje u upravi sanatorija "Merkur". Kratko zatim biva izgnan iz Zagreba na 3 godine. To vrijeme provodi djelatno za Hrvatsku u Grazu i uz proglašenje Nezavisne Države Hrvatske, 10. Travnja 1941. vraća se u domovinu služiti joj vjerno, učinkovito, hrabro i častno do junačke smrti, koja ga je zadesila u Slunju, 27/28. prosinca 1942. godine, nakon zrakoplovnog udesa 22. prosinca u Močilama vršeci svoju vojničku dužnost. Priopćenje o tom tragičnom udesu završava ovim riječima: "Ustaški pukovnik, vitez Jure Francetić, prvoborac, veliki hrvatski rodoljub, hrabri vojnik i častnik osobitih sposobnosti, položio je tako u borbi, na žrtvenik domovine svoj mladi život. S nama je!"

Jure je bio poput Eugena Kvaternika vodjen idejom: Hrvatska Hrvatima niti pod Nijemcima, niti pod Talijanima i nipošto pod Srbima i Madjarima. Sa svima poštena i ravnopravna suradnja, ali podređenost samo Bogu i hrvatskoj državi. Upravo kroz ovo nadahnuće, ponašanje i djelotvornost pravnim i vojnim načinom postao je vitez Jure Francetić najomiljeniji i najopjevaniji hrvatski vojskovođa u II. svjetskom ratu.

On je svojom odlukom iz hrvatske duše, razboritosti, prava, vojne moći i hrabrosti obezvrijedio Opatijski sporazum od 3.III.1942. nepovoljan za Hrvate, prema kojemu su se Nijemci i Talijani nagodili s četnicima o njihovoj nazočnosti u hrvatsko-bosanskom Podrinju.

U tzv. operaciji "Trio" Crna legija, koju je utemeljio i predvodio Jure Francetić nije bila kao sudionik predviđena niti u "Uputama" spomenuta, iz čega se može zaključiti da je ona za vojne podhvate bila bez udjela, dakle nepoželjna. Francetić se je dogovorno s poglavnikom Dr. Antom Pavelićem protivno Nijemcima (Glaise i Kasche) i Talijanima (Roatta i De Matteisa), koji su štitili četnike i suradjivali s njima, uključio sa svojom Crnom legijom u pobjedonosnu borbu protiv srpskih i crnogorskih četnika i drugih bandita, koji su u sprovedbi svoga velikosrpskog plana, upotrebom talijanskog oružja ubijali i progonili Hrvate katolike i muslimane.

Francetićevo borba bila je obranbena i uspješna, spasonosna za sav narod Istočne Bosne, napose Podrinja. Hrvatske međaše postavio je na Drini, vjekovnoj međi europske civilizacije i balkansko-azijatske dvoličnosti. K njemu su danomice pristizali dragovoljci -

Hrvati obadviju vjera. Narod ga je volio, hrvatska vojska ga je vjerno slijedila, častnički suradnici su, napose Rafael Boban s njime skladno i pobjedonosno djelovali. Ime Jure Francetića, njegove Crne legije i Rafaela Bobana ostaju neizbrisivi uzori u borbi za Hrvatsku, u borbi za svaki pedalj našega, u borbi za spas života naših ljudi. Povijest i predaja ih pamte i narod ih pjesmom časti kao nezaboravne hrvatske junake ugradjene u vječiti Oltar naše Hrvatske.

+Vitez Jure Francetić je s nama, u Vivozi kod Otočca, gdje je rođen, u Hrvatskoj koju je ljubio, za koju se je borio, živio i svoj mladi život dao, i u Slunju, gdje je čistu i pravednu dušu Bogu u milost predao.

I na kraju valja reći da je vitez Jure Francetić bio najveći hrvatski antifašist i antikomunist u II. svjetskom ratu jer se je hrabro i učinkovito borio protiv srpsko- četničkog nacifašizma i protiv komunizma kao najvećih neprijatelja hrvatskog naroda i svake samobitne države Hrvatske.

Za grob Jure Francetića se ne zna točno. Vjerojatno su ga četnički partizani bacili u nekakvu bezdanu, možda u Močilama, gdje se je ranjen junački opirao neprijateljima. Djaci iz Močila su govorili da su mrtvi Francetić i živi Mijo Abičić bačeni u bezdanu pokraj bunara u Močilama.

"Njegovu grobu nigdje traga nema, ali duh mu žari srca hrvatska."

Pripomene naknadno napisane, dne 10. lipnja 2000. godine:

Ovaj skraćeni Životopis viteza Jure Francetića je napisan za kalendar 1997. u znak 85. obljetnice rođenja i 55. obljetnice njegove smrti.

Prikupljajući podatke o Francetiću, rekli su mi stariji Slunjani, da je on kidao zavoje, da izazove krvarenje i smrt jer nije htjeo biti predmet zamjene za Radu Končara.

Za vrijeme pisanja nazvao me je iz Orebića Juraj Matijević, inače rodom iz Vareša, koji mi je opisao slučaj naprijed spomenutog Francetićevog spašavanja srpskog djeteta Svete Gorančića.

Zrakoplovni udes, u kojem nastradao Jure Francetić i pilot Mijo Abičić nije još do danas stručno razjašnjen pa postoje razna tumačenja. Prema jednome od njih smatra se da iza udesa stoji sam poglavnik dr. Ante Pavelić. Naime, pukovnik Jure Francetić - protivno Nijemcima i Talijanima borio se je protiv njihovih saveznika srpskih četnika. Pavelić ga je po nalogu Berlina i Rima morao povući s najosjetljivije bojišnice u istočnoj Bosni i poslati u Gospić, kojemu Francetić nije bio potreban. Povijesno se znade, da je Gospić pao u ruke partizana iza Zagreba.

Sudeći po Pavelićevom obračunu s nepodobnim suradnicima moguće je da on stoji iza Francetićevog zrakoplovnog udesa u Močilama kod Slunja. Znade se da je prva žrtva Pavelićevog ponašanja prema istaknutima bio Slavko Kvaternik, moguća druga žrtva Jure Francetić... te na kraju Francetićev prijatelj Ante Vokić i Mladen Lorković.

Sudbina živih i mrtvih Hrvata u Hrvatskoj za trajanja obadvije Jugoslavije

Živi Hrvati, koji su se takvima domoljubno osjećali bili su u obadvije Jugoslavije zlostavljani, proganjani i ubijani, a mrtvim Hrvatima obadvije Jugoslavije nisu dozvolile niti redovni ukop u vlastitoj zemlji, a o dostojanstvenom ukopu nema ni spomena. Politički režimi zabranjuju njegovati uspomene na njih i postavljati spomen obilježja.

Živi Hrvat ne smije se u svojoj domovini i državi ponašati kao u svojoj kući, nego se mora podređivati vanjskim i unutrašnjim diktatima i obzirima prema neloyalnim i petokolonaškim nacionalnim manjinama.

Mrtvi Hrvat suprotne ideologije od vladajuće nema pravo niti na grob ni spomen-obilježje u vlastitoj zemlji, što je jedinstven slučaj u cijelom svijetu.

U Hrvatskoj četnici iz II. svjetskog rata, na primjer u Veljunu i četnici iz srpsko-agresivnog rata na Hrvatsku, na pr. u Vukovaru imaju spomenike, štoviše vrlo incidentnog

sadržaja i izgleda, ali za hrvatsku domovinsku vojsku spomenici nisu poželjni motreno sa stajališta suvremene vladajuće strukture.

Srbski četnici pod obadva ideološka znaka imaju na tisuće spomen obilježja diljem Hrvatske, a stotine tisuća Hrvata su gore nego u mrcilištu pobacani poluživi i poklani po rovovima i bezdanama u Sloveniji i u Hrvatskoj.

Četnički i komunistički partizani su masovno ubijali hrvatske vojnike i ranjenike, primjerice Dravograd, Maribor, Kočevje, Maceljska šuma, Jazovka, Petrova Gora, "Kanal" u Zagrebu, Furjan (civili), Hrvatski Blagaj, Trovrh između Rakovice i Saborskoga, bezdane oko Slunja, Grabarje i Jelvik (ranjenici i strijeljani), u BiH i u svima mjestima i selima Križnih puteva.

Postojeća groblja hrvatskim vojnicima su razorena, preorana ili prekopana od strane komunista, primjerice u Zagrebu, u Karlovcu, u Slunju...

Bivša komunistička vlast je dozvolila ili je čak sama naređivala i vršila rušenje hrvatskih vojnih i drugih spomenika. Čak je srušila i spomenik hrvatskom banu Josipu Jelačiću.

U Slunju, u Starom groblju bila je vojnička parcela s 22 poimence poznata hrvatska vojnika. Za komunističkog režima vojnička parcela je prekopana i prenamijenjena. Ako bi danas netko pokušao obnoviti vojno groblje u Slunju naišao bi na protivljenje vlasti i medija slično kao što se ponaša vlast i mediji prema obnovi spomen obilježja hrvatskom vitezu Juri Francetiću i na tim prostorima poubijanim hrvatskim vojnicima - ranjenicima.

U Kotaru slunjskom četnički i komunistički partizani vršili su masovni zločin, ne samo prema zarobljenim hrvatskim vojnicima svih rodova HOS-a, nego i prema 700-800 ranjenika, koje su doslovce klali i odvozili u kamionima prema brdu Debela glava. Predpostavlja se da su ih pobacali u neku od bezdana, kakovih ima vrlo mnogo na tlu bivšeg Kotara Slunj jer je tako veliku masu ljudi nemoguće pokopati u nekoliko grobnica.

Evo o tome podataka iz komunističke dokumentacije, "**Zbornik 18, Kotar SLUNJ i Kotar VELJUN u NOR-u i socijalističkoj izgradnji, Stevo Opsenica, Borbe za oslobođenje Slunja novembra 1942. godine, str. 435-447**".

Doslovce, sa stranice 446:

"U borbama oko Slunja i za njegovo oslobođenje u vremenu od 1. do 15. novembra, prema procjeni partizanskih štabova, neprijateljski gubici su bili:

Mrtvih	Zarobljenih	Ranjenih
-ustaša 329	-ustaša 96	oko 700-800 ukupno"
-Talijana 50	-domobrana 63	
-četnika 9	-Nijemaca 3	
388	162	700-800

Ovdje je riječ prema partizansko-komunističkoj dokumentaciji o točno 1350 mrtvih i zarobljenih vojnika, kojima nitko u Slunju za grob ne zna. Zašto? Ako u svakoj zemlji ovog svijeta postoji stanoviti odnos prema mrtvima bez obzira na ideologiju, kojoj su za života pripadali, zašto je Hrvatska izuzetak i to prema svojim vojnicima suprotne ideologije.

Svih 1350 vojnika su mrtvi jer četnički i komunistički partizani su 1942. ubijali zarobljene hrvatske vojnike, napose one, koji su blizu dvije godine junački branili Slunj i nanašali protivnoj strani velike gubitke.

Pisatelju ovih redova je poznato, da je samo u slunjskoj školi bilo više od 200 ranjenika; čak su ležali na obzidanom tavanu. Kad su četnički i komunistički partizani zauzeli Slunj, 14. studenoga, onda su ranjenici svih rodova HOS-a pružali otpor; jedan dio ranjenika je počinio samoubojstvo, a zarobljene ranjenike, njih oko 100 su partizani klali noževima na

predzadnjem prozoru lijeve strane školske zgrade i bacali u kamion, a zatim odvozili mrtva ili poluživa tijela u nepoznatu grobnicu, vjerojatno u jednu od bezdana na Debeloj glavi. Tijekom rata i u poraću od 1945. nadalje također su komunistički partizani odvodili kolone živih vojnika i civila s ogulinske strane i velika je vjerojatnost, da su se svi našli u istoj bezdani na Debeloj glavi, oko 5 km udaljeno od mjesta Slunja.

Kao pastir u Grabarju, u neposrednoj blizini puta prema Debeloj glavi vidio sam osobno tijekom ljeta i jeseni 1945. godine kolone ljudi vođenih prema brdu, a na pitanje pastira, kuda idu ti ljudi, obično smo dobivali odgovor: "U drvosječu" ili "Na popravno-prisilni rad".

Nikada nitko od nas pastira nije vidio vraćanje tih ljudi s "drvosječe" ili s popravno-prisilnog rada pa su vjerojatno završili svoje živote u bezdani ili bezdanama na Debeloj glavi.

Ne zna se u Slunju, gdje su završila mrtva tijela od ranjenika iz drugih zgrada: Viličićeva sala, Hrvatski katolički dom, iz dvije kuće Nikole Neralića, kuća Mate Mikana, Župni dvor i druge javne zgrade... Ovdje ću se osvrnuti samo na ranjenike u kući Mate Mikana, Neralićevoj kući i Župnom dvoru, kojih je bilo 80-100. Brojno stanje mi je poznato jer je tu radila kao pomoćna bolničarka moja sestrična Mare Štefanac. To su bili pretežno ranjeni domobrani, oružnici i civili. Njihove sudbine živih i mrtvih su nepoznate Slunjanima. Vjerojatno su u Debeloj glavi.

Ovakove zločine na zarobljenicima i ranjenicima nije radila nijedna vojska u II. svjetskom ratu osim četničkih i komunističkih partizana.

Za vrijeme "oslobođenog" Slunja zadesila je smrt, na gore opisan način hrvatskog viteza Juru Francetića, koji je teško izranjavan sjekirom Mile Trbojevića iz Močila ležao najprije u Župnom dvoru pa je prenešen zajedno sa zastavnikom pilotom Mijom Abičićem u kuću Mate Mikana, gdje je umro noću 27/28. prosinca 1942. počinivši samoubojstvo iskrvarenjem, kidanjem zavoja s otvorenih rana.

Ni njemu kao ni njegovom pilotu Miji Abičiću nitko od Slunjana ne zna za grob. Predpostavlja se da nije na Debeloj glavi, nego u nekoj bezdani u Močilama jer je kamion s mrtvim Francetićem i još živim Abičićem otišao u pravcu Rakovice, a u tom pravcu, lijevo do glavne ceste su Močile. U tome ima i komunističko-partizanske logike jer su oni u Kotaru Slunju običavali vršiti ratne i poratne egzekucije na mjestima vezanima na ovaj ili onaj način uz žrtve.

Tako na primjer, ranjenog oružničkog narednika Mirka Marušića su zaklali u Turkaljevoj kući, gdje mu je bio ured, Ivana Skukana su dovezli iz Karlovca objesili u Slunju. Isto su izvršili vješanjem zapovjednika oružnika Božu Kodžomana u Primišlju, a na Ivšić brdu, gdje je inače stražario naživo su sasjekle partizanke oružnika Milana Grdića... Dodajem, da je baš taj miroljubivi i dobroćudni oružnik prepjevao pjesmu "Na Kupresu grob do groba..." u napjev "Na Kordunu grob do groba..." Obadvije se pjevaju na melodiju "Evo zore, evo dana - evo Jure i Bobana..." Dakle, narod i komunistički partizani su pjevali melodiju, kojom se slavi viteza Juru Francetića i Rafaela Bobana.

Obnovljeno spomen obilježje hrvatskom vitezu Juri Francetiću u Slunju

Dne 8. lipnja obnovljeno je u Slunju spomen-obilježje Hrvatskom vitezu, legendarnom borcu protiv četnika Juri Francetiću i svima hrvatskim vojnicima palim na ovim prostorima, uključujući i pale branitelje u Domovinskom ratu. Neposredno na tom prostoru spomen-obilježje odaje počast za oko 100 ranjenih domobrana, oružnika i civila, koje su iz okolnih kuća poklali četnički i komunistički partizani noću od 14/15. studenoga 1942. Iz Župnog dvora su partizani strijeljali trojicu i Nijemci jednog katoličkog svećenika pa se spomenik posvećuje i njima. Tu je bilo i partizanskih mučenja i vješanja i na kraju baš na mjestu, gdje stoji spomen obilježje su suvremeni srbski četnici 16. studenoga 1991. godine masakrirali i

mučki ubili dvojicu slunjskih mladića, branitelja iz Domovinskog rata: +Dragana Modrušana i +Nikolu - Ninu Štefanca.

Dakle, obnovljeno spomen obilježje obuhvaća sve pale hrvatske vojnike: za Hrvatske vojne krajine, za I. i II. svjetskog rata i za Domovinskog rata.

Osobno sam ministrirao župniku vlč. Ivanu Nikšiću, kad je jedne proljetne nedjelje 1943. posvećivao spomen obilježje u slavu legendarnom borcu protiv četnika - hrvatskom vitezu Juri Francetiću i svima palim hrvatskim vojnicima na ovim prostorima.

Bivši komunistički partizani iz brigade Hamdije Pozderca su u lipnju 1943. srušili spomen obilježje, koje je bilo jednako kao i ovo obnovljeno samo je bio drveni križ i drvena ploča. Sada je na jednakom kamenu, koji je ondje stajao postavljen križ i spomen ploča od mesinga.

Dakle, ovo je obnavljanje spomen obilježja, koje su srušili komunistički partizani iz tzv. Hamdijine brigade na dan Duhova 1943. godine. Ova brigada miješana od bosansko-krajiških Srba i muslimana bila je poznata po svojim zločinima. Primjerice, pred roditeljima i braćom zaklali su 14-godišnju djevojčicu Ljubicu Gračan jer ih je ometala u pljački njenih stvari.

Komunisti u Hrvatskoj su inače bili poznati po rušenju spomeničke kulture na javnim mjestima i po grobljima. Znade se da su porušili skoro sva hrvatska vojna groblja u Hrvatskoj, rušili su crkve (Crkvu Sv. Ćirila i Metoda u Karlovcu), spalili su Crkvu Sv. Duha u Blagaju, opljačkali su minirali (bezuspješno) Crkvu Presv. Trojstva u Slunju... Minirali su u Slunju kip Svetog Ivana. Porušili su ili uklonili ne samo hrvatska spomen obilježja iz II. svjetskog rata, nego i druge spomenike, na primjer: Bana Jelačića, neke spomenike braće Radića i pokušali su srušiti spomen poprsje Eugenu Kvaterniku u Rakovici.

U Furjanu su porušili skromno spomen obilježje za 59 civila - seljaka i jedne seljakinje, koje su poubijali komunistički partizani 19. lipnja 1994. godine.

Prošle godine je Matica hrvatska Slunj u suradnji s građanima i Urv. Hrvatskim domobranom - Ogranak Slunj obnovila to skromno spomen obilježje u Furjanu i naišli smo na veliku kritiku vlasti i medija.

Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj posvetio je 1999. jedan spomen križ svima vojnicima palima za domovinu i tada je uslijedila kiša svih kritika od vlasti i medija.

Dana 8. lipnja 2000. godine, približno na obljetnički dan kad su Hamdijini partizani porušili spomen obilježje, Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj obnovio je porušeno spomen obilježje i to je izazvalo buru kritika, koje se ne smiruju.

Štoviše, čuju se s vrha i iz medija čak razne prijetnje.

To je tako, kad nešto čine Hrvati posvećeno Hrvatima.

Imamo mi u Slunju i drugo iskustvo.

U Veljunu (Grad Slunj) je bez dozvole Gradskog poglavarstva devastiran i perinačen tekst na spomeniku ustaškim žrtvama II. svjetskog rata, gdje su uključeni i četnički zločinci, koji su poklali hrvatsku obitelj Jose Mravunca iz Hrvatskog Blagaja.

To zlodjelo protivno propisima o zaštiti spomeničke kulture, koju je preinačio Milorad Pupovac nije nitko od vlasti i od medija kritizirao. Štoviše, nikoga u Hrvatskoj ne smetaju Pupovčevi stihovi ćiriličkim pismom iz Kosovskog mita - Majke Jugovića, a znade se koja su zlodjela za Hrvatsku, Europu i Svijet potekla iz Kosovskog mita.

Štoviše, Skup je okupio Srbe iz svih hrvatskih krajeva i Srbe iz Srbije, a pritom Skup nije bio prijavljen Gradskom poglavarstvu Slunja.

Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj i sve Udruge proizašle iz Domovinskog rata kao i Gradsko poglavarstvo Grada Slunja su prosvjedovali kod vlasti RH i Županije karlovačke protiv održavanja toga skupa u Veljunu na četnički dan - Đurđev dan, ali bezuspješno.

Četnički i srbski skup započeo je bez Hrvatske državne himne i bez Hrvatske zastave i hrvatski prosvjedari su ga osujetili.

Dakako, kritiku nisu dobili četnici i Srbi, nego su je dobili Hrvati.

Za vrijeme komunističke Jugoslavije mogla se je čuti krilatica, da je u Hrvatskoj unosnije biti Srbin, nego član komunističke partije.

Po svemu sudeći, izgleda da je u suverenoj Republici Hrvatskoj ova krilatica zadobila na vrijednosti.

U Republici Hrvatskoj može srbska nacionalna manjina činiti sve pa i najveća zlodjela, u čemu se je istakla u "balvan revoluciji" i u rušenju svega u Hrvatskoj od 1991-1995.

Vrhunac svega čuje se u glasu iz hrvatskog vrha, prema kojemu će zakonom biti zabranjeno oživljavanje ustaških simbola, ali dakako ne spominje se tako nešto protiv četničkih simbola, koji stoje u mnogim oblicima počev od "4 C" diljem Hrvatske pa do četničkih šajkača u Vukovaru i drugdje.

Izgleda da četnici (ne smije se reći četnički zločinci) u Republici su ne samo amnestirani i abolirani, nego i dodatno zaštićeni, da bi se bolje revitalizirali.

Zanimljivo je zaključno podsjetiti na još jedno ponašanje suvremene hrvatske vlasti. Naime, ta vlast naziva sebe "vlast promjena" i mijenja skoro sve iz ere vlasti HDZ-a, ali ne mijenja HDZ-ovu amnestiju i aboliciju srbskim četničkim "dobročiniteljima", koje se dakako ne smije nazvati pravim imenom srbsko-četničkih zločinaca i njihovih pomagača. Hvala lijepo! Pametnomu dosta!

Uz domobranski pozdrav: ZA HRVATSKU - UVIJEK!

Mr.ph. Dragan Hazler, častnik HV u pričuvi
predsjednik Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj